

גם דמיונם הפורה ביותר של סופרי הסטלגים בישראל לא היה מסוגל ליצור יותר מאשר מספר מוגבל של עלילות על רקע מחנות שבויים עם וריאציות על נושאי האורגיות ההדדיות. הפתרון נמצא בשינוי מקום התרחשות. אחרי שנוצל כל בלתי האסורים של הנאצים, נמצאו אויבים אחרים בדמות הסינים או הרוסים, וכך הועברו הסטלגים אל מחוץ לגבולות גרמניה. סטלג 7 סיפר על מחנה שבויים לשבויים אמריקאים בקוריאה, בו עורכים הסינים שיטת מוח לקורבנותיהם ומספקים נשים למצטיינים בקליטת החומר.

— יצאניות טיניות?
— לא, נשים טיבטיות, שבעליהן נרצחו עלידי הסינים.

אלא שגם במקרה זה נחלתה האשמה בגרמנים — "מחנה הנשים הוא פרי המצאת הגרמני העומד בראשו, השיב הקפטיין. עוד בגרמניה הקימו חיות אדם אלה סטלגים רבים ונעלים הפקידו כשומרים את כל הפושעים והטוטים שמצאו. גם נשים מטייפות היו ניצבות כקצינות גרמניות."

סטלג 7 סטינגרד צראה כיצד גמלו קצין גות רוסית בצבא האדום לחיילים הנאצים על העינויים שעונו החיילים הרוסים בידי הקצינות הגרמניות.

"שתי בחורות בריאות בשר, הרקידו במגלבים שבידיהן את השבוי הגרמני הן צעיר. ללא רחם הצליפו בו השתיים ב"אנציות", אחת מכל צד, כשעם כל הנפה משמיעה הנאציקה קול שריקה חדה..."

הסיפור המרכזי בסטלג זה מתאר כיצד

הצד השני של תמונת השער. התמונה הכללית לקוחה מתוך ציור אופייני המופיע על עטיפותיהם של ספרוני ריכטס אמריקאיים. בתמונה נראים חיילים ואזרחים צרפתים מכלים את חמתם בצרפתיות ששיתפו פעולה עם האויב הגרמני.

אונט קצינה רוסייה זקנה, כבת 60, החברה פאבלה צ'ורניקיה, שבוי גרמני צעיר. אולם מבול הסטלגים הביא את השוק לנקודת רוייה. התברר שרק סטלג 7 מוזהר במינוי עשוי לזכות לתפוצת ענק. או הופיעה יצירת המופת בשטח ספרות הסטלגים בעברית: הייתי כלבתו של ה' כמו:

אונט קצינה רוסייה זקנה, כבת 60, החברה פאבלה צ'ורניקיה, שבוי גרמני צעיר.

אולם מבול הסטלגים הביא את השוק לנקודת רוייה.

המשטרה התעוררה

אשון הסטלגים, סטלג 13, הכיל תיאורים סאדיסטיים מיוחדים במינם, כמו:

"אותו לילה אילצה אותם להזדווג עמה בבת אחת וכאשר הנסיון לא הצליח, הלך תה אותם במגלבה ואילצה אותם לעשות זאת אחד עם השני בעוד היא שרועה בצד, מכענת בצחוק של קרה מצמרר ומאוננת. אחר, השליכה את עצמה ביניהם, נושכת ושוורטת כחול, מתחככת באבריהם ומזרז מפיה קצף לבנבן. הם שכבו בשלושה, מתנוודים בקצב אינטופי, מחליפים מקומות ואופנים ונוהקים ממעמקי גרונם בייסורים ואפיסת כוחות ורסיסי דם ניתזים מביניהם כמפלצת מרבת ראשים ומרבת רגליים, אשר פירפרה ותמה לגעוש לפני מיליון שנים."

או תיאור מעין זה:

"מלין קירכר הושיטה את שקיק העור וחלת הדבש לסאלי. היא קפצה קדימה, טבלה את אצבעותיה בנטיפי הדבש ומרחה אותם על מבושיו של בישוף. ואז נחנת סאלי ופתחה את השקיק והצמידה אותו בבת אחת לחלציו. הוא ניסה להתנגד אולם נבצר ממנו אפילו לזוז. רגע שררה דממה וסאלי קשרה את השקיק במהירות מטביב לירכיו. רק אז צעק.

הוא צעק במלוא גרונו ופניו התקמטו בייסורים על-אנושיים כמסכה מחוריה... השקיק הכיל צדעות..."

אולם תיאורים אלה היו עדינים בהשוואה למה שתואר בכלבתו של שולץ. הספר, ש"נודע לתאר את פרצופם המפלצתי של בני הגזע העליון כפי שרק אשה מסבלה מידיהם את ההשפלות העמוקות ביותר יכלה להכירם" הכיל שרשרת ארוכה של תיאורים סאדיסטיים ופרונגורפיים מהסוג הגרוע ביותר.

רק אז נכנסה המשטרה לפעולה. ספרי כלבתו של שולץ הותרו מהקיוסקים, יחד עם סטלג אחר בשם הקברן המתוק. כותבם, מדפיסיהם ומפיצייהם הועמדו לדין. הם הואשמו בהפצת חומר תועבה. טען היועץ המשפטי בכתב האישום שלו: "ספרי הכיס בשם הייתי כלבתו של הקולונל שולץ ותנה בהם הקברן המתוק, הם תומר תועבה, העשוי לגרום להשתתת המוסר."

העונש המקסימאלי על עבירה כזו, לפי פקודת התוק הפלילי, הוא מאסר של שלושה חודשים או קנס של מאה ל"ה, או שני העונשים גם יחד.

★ ★ ★

עיצוב הנוער

פעולת ההחרמה של המשטרה רק הביירה את הביקוש לשני ספרוני כיס אלה. מוכרי ספרים שהצליחו להסתיר את הספטים שברשותם לפני בוא המשטרה, מכרים אותם מתחת לדלפק במחזירים של שלוש עד חמש ל"ה.

ביתיים ניצל אחד המו"לים של הסטלגים את הפופולריות הגדולה לה זכה שולץ, הוציא לשוק ספר בעל שם דומה: פראולין שולץ. על עטיפתו מתנוססת אותה תמונה עצמה שהתנוססה על שולץ המקורי. מאחר שהתמונה נלקחה מתוך כתביעת אמריקאית, אין עליה זכות יוצאים.

למרות שאין בו שמץ מאותם סממנים שאישינו את שולץ המקורי, זוכה הספר לתפוצה רחבה, רק בזכות שמו. לאחרונה נעשו אף נסיונות להחזיר את הסטלגים לשוק הערבי בארץ. מישהו הביא מתוך ארץ טרסיה של ספרים מכין אלה, שהודפסו בערבית בארצות ערב. מכין נעשו מהם העתקים פוטוסטטיים והם מוכרים בפנים בהצלחה ברחבי הערב.

מגיפת הסטלגים המשתוללת בישראל אינה מגיפה מקומית. משוקה מיוחדת זו הציפה את ארצות אירופה, את ארצות-הברית ואת ארצות-ערב. ספרים מסוג זה, ששטפו את השוק, מעוררים את חמתה של גרמניה המערבית, הרואה בכל אחד מהם פגיעה בעם הגרמני.

עיקר קוראי הסטלגים הם בני הנוער, בגילים שבעבר היו נוהגים בלבוץ בצמא סדרות ספרי טרן, בוק ג'ונס או בלשים. משום כך אין לזלזל בתפוצת הסטלגים ואסור להתניחם אליה כאל אפיוודה בלתי חשובה. אין ספק שלאופנה של ספרות סאדיסטי יש השפעה ניכרת על עיצוב עולמם הרוחני של בני הנוער הגנונים ממנה.

מה הן השפעותיה של ספרות זו? מדוע היא זוכה לפופולריות כה רבה? האם יש מן החיוב בה קריאת ספרים מסוג זה? האם צריך ואפשר להילחם בהם? הן תשובות על שאלות אלה, בלוויית הספר פסיכולוגי של מומחה, בר גליון הבא.

ידויו של מחבר סטלגים

"אני סאדיסט מטבעי!"

להכניס בו. על מלחמת העולם השנייה ידעתי הרבה גם מקודם, אבל הדבר הפקחי ביותר מצידו היה להדביק את העלילה לתקופה מסוימת במלחמה, התקופה כאשר הגרמנים נלחצו בנורמנדיה. אז יכולתי לתרץ את העובדה שבמחנות השבויים שמרו נשים בכך שהצבא הגרמני שלח את כל החיילים הזכרים לחזית.

★ ★ ★

כמו להמניות

כשגמרתי את הספר הייתי מרוצה. זה היה בשבילי כמו בחינת-גמר בטניקה של כתיבה. מסרתי את כתב היד למו"ל, ונסעתי לטיול לגרמניה. למרות שלא קיבלתי כל מכתבים מהארץ, היה לי רגש שהספר הזה יצליח. כשנסעתי חזרה, שאלו אותי ידידים על האוניה מה מקצועי, עניתם, בצחוק, שאני סופר וכתבתי ספר שמכר כבר שלושה מהדורות. באותו יום נכנסתי לספרייה של האוניה ונדמהתי. מצאתי שם את סטלג 13 במהדורה שלישית. כשהגעתי לחיפה ראיתי שהוא יצא כבר במהדורה רביעית. רק הגעתי לתל-אביב, התחילו להציף אותי בקטשות לכתוב עוד סטלגים. לא היה כמעט מו"ל שלא התקשר והציע לי תשלום נכבד עבור המשך הסדרה. "הסטלג הראשון נמכר כמו להמניות", אמרו לי, "ואנחנו מוכרחים להמשיך". הם נתנו לי להבין, שאם אסרב להמשיך לכתוב יאלצו לתת למישהו אחר לעשות זאת.

אבל אני סרבת. אני לא אוהב שמאלצים אותי לכתוב בכוח. כשתייתי בגרמניה, אספתי חומר לספר מסוג אחר לגמרי ולכן החלטתי להתחיל בכתיבתו ולא להתפתות להצעות הסטלגים. זה היה הספר הנה כי הקברן המתוק. העלילה מספרת על חייליה של האמבורג ופרנקפורט ועל חייהם היהודים בגרמניה. כל הדיבורים המרכזיים הם אנשים אמיתיים וכל מה שקורה שם הם מקרים שקרו לי ממש.

הייתי אז תחת הרושם החזק של אותן חתיות. ישבתי בבית וכתבתי את הספר. שנית את מנגינת העלילה ארבע פעמים, עד שמצאתי את הניגון הנכון. המו"לים אמרו לי, אמנם, שזה לא מה שהקהל רוצה. הקהל דורש מין, סאדיזם, פרונגורפיה, בקיצור — סטלג. אבל אני רציתי לנסות את כוחי גם בסוג ספרות רציני.

★ ★ ★

זה מה שהקהל רוצה

יום אני חושב שטעיתי במקצת בדרך הכתיבה של הספר. למרות שהוא עדיין ספר טוב ואפילו ספר לירי.

כשגמרתי לכתוב אותו, עמדתי במצב מוזר. לא יכולתי לקבל שום הצעת כתיבה לספר שלא בנוסח הסטלגים. הייתי או גם דחוק בכסף ולכן הסכמתי לכתוב עוד ספר כזה. בחרתי עלילה על בתי-סוהר של פושעים, הנהנים משעשועים עם נשים מופקרות. כל הספר לא לקח לי יותר משבוע. אפילו לא בניתי את העלילה מראש על סיטה. פשוט לקחתי כוס קפה, הכנסתי נייר למכונה וכבתי עד הסוף. כשם לספר בחרתי את המלה טוויסט. זה שם טוב, כי באנגלית פירושה הוא: פיתול, עירגול, וזה נותן ביטוי טוב למצב בלתי נורמאלי. כמו שאני נוהג תמיד, לא חתמתי על הספר בשמי, אלא בשם: ריצ'ארד הומר.

גם טוויסט הלך טוב בשוק וקיבלתי עליו בערך חמש מאות לירות, עם האחווים. בעצם זה לא הוגן למרסם כמה אני מקבל עבור ספר, כי מו"לים אחרים, משלמים ודאי פחות.

בימים האחרונים הספקתי לכתוב ספר נוסף, שעומד לצאת כעת, בשם ננד האינטרפול והחלטתי להפסיק בסוג הזה של הספרות. כעת אני יושב על ספר מסוג אחר לגמרי. זה יהיה ספר על החי הארץ, אבל מוזנית מאוד רגילה, זווית דראסט, שללא ספק יוצעו את הקוראים. אבל אני כמעט בטוח שאם, חס וחלילה, הספר הזה לא ילך, אחיה מוכרח לשוב ולכתוב סטלגים. מה לעשות, זה מה שהקהל רוצה. והוא משלם בשביל זה.

"בשעת אחת הגיחות, נתקל לחק ממוסו של קפטיין מייק באדן במחסום אש... הוא הפיט בתנועה נמרצת את מוט ההגאי וצרח לתוך המכונית: נמר אחד, לחק אויב מגוח מכוון השמש!"

כך מתאר הספר, "סטלג 13" את מייק באדן, האיש הדמיוני אשר שמו מתנוסס עליו כמחברו. אולם מייק באדן האמיתי שונה ממונו לחלוטין. הוא אינו סרן ואינו טייס. ההכרות שלו עם תקופת מלחמת העולם השנייה, בה מתרחשת עלילת הספר, נעשתה רק כאמצעות ספרי לימוד. זהו אלו קידר (23), תל-אביבי, הניח בתי-הספר "שבח" לשעבר.

רעיון לכתיבת סטלג 13, הראשון בסדרת ספרי הסטלגים, נולד, לפני כשנה וחצי. ישבתי אז אצל המו"ל שלי — עבורו כתבתי משר כמה חודשים את סידרת בוק ג'ונס האמיתי — ושוחחנו על עסקי ספרייה-כיס. פוקס-בוק זה דבר שהולך היום בשוק, הבעתי את דעתי, "ויש לי רעיון להוציא איזושהי ספרות הצינית במתכונת ספרייה-כיס."

המו"ל התנגד. "היום ספרות זה עסק מסחרר", הסביר לי, "הקהל לא יקנה ספרות רצינית". נאלצתי, איפוא להתפשר עם המציאות ולנסות לכתוב משהו שכן ילך. כעבור זמן קצר הנחתי לפניו את הספר הראשון שלי במתכונת הפוקס-בוק. שמו היה רוג' עד הסוף. זה היה ספר שעלילתו נרקמה על רקע מלחמת קוריאה. היות וקראתי הרבה על המזרח הרחוק, ואני גם סאדיסט מטבעי, יצרתי

את מייק באדן

הוא אלי קידר

סיפור הרפתקאות רומנטי עם חיילים ובחורות ושלבתי בו הרבה פנטסיות ותאורים סאדיסטיים. על הספר חתמתי בשם: נם סאנד. הבאתי אותו למו"ל וזה מצא חן בעיניו. "יש לי רעיון חדש בשבילך", אמר לי. הוא הוציא חוברת אמריקאית MALE ופתח אותה באמצע. היתה שם תמונה גדולה של שתי בחורות מענות שבויים, בסיפור הזה", הסביר לי, "מסופר על מחנה שבויים, שבו ממלאות נשים את תפקידי השומרים. זה יכול להיות נושא טוב."

★ ★ ★

מנגינה לכל ספר

איך ששמעתי את העלילה, החלטתי שבתור גרעין לסיפור זה משהו מקסים. אמנם הוא נתן לי את החוברת הביתה, אבל לא עיינתי בה, היות ואני משופע מאוד ממה שאני קורא ואחר-כך קשה לי לכתוב משהו מקורי. זה כמו שאומרים לאדם: אל תחלום על קופים לבנים, או אחר-כך הוא דחוק חולם. למען האמת ההתלהבות שלי לא היתה כל כך מבחינה מסחרית. ראיתי בכתיבת הסיפור הזה מעין אתגר לעצמי, כדי לראות אם אוכל לבנות עלילה מרתקת באמת. כי הדבר היה קשה. העלילה מתרחשת במחנה שבויים סגור ובספר — שלא כמו בטרס — קשה ליצור מתח-קריאה בתנאים אלה. לכן הכנסתי בכל כמה דפים קצת מין וסאדיזם וזה העלה את המתח.

הספר הזה, משימיה הלך לי טוב מהתחלה. כשאני יושב לכתוב ספר, יש לי מנגינה בראש. זאת המנגינה של הספר, שלפיה אני כותב. לפי המנגינה הזאת יוצא הספר שמח או עצוב, סרקאסטי או לירי. לכן גם כשאני לוקח ספר של מישהו אחר, אני מסוגל לדעת לפי הארבע שורות הראשונות אם הוא טוב. אני מרגיש משר את המנגינה שלו. דבר נוסף שהצליח בספר הזה, הוא אוירת האוטנטיות שהצלחתי